

LBRIS

We know
books

CARÈNE PONTE

În lumina perfectă a speranței

Traducere din limba franceză de
ANCA MĂGUREAN

 UNIVERS

6:15. Sună deșteptătorul. Invariabil, de luni până sâmbătă, de mai bine de cincisprezece ani. Iar duminica, chiar dacă pentru cei mai mulți dintre oameni e sinonimă cu odihna și dormitul până târziu, pentru mine lucrurile nu stau deloc așa, din cauza acestei afurisite de condiționări corporale care mă face să-mi deschid ochii, deși ar putea să rămână închiși.

6:15, așadar de 5 575 de zile. Sau echivalentul unui deficit de somn de aproximativ un milion de ore.

Întind mâna ca să opresc obiectul blestemat cu un gest atât de automat, încât mi se întâmplă uneori să uit că am făcut-o și bombăn printre dinți împotriva acestui nenorocit de deșteptător-care-a-uitat-iar-să-sune-nu-i-pasă-că-sunt-în-întârziere.

În urmă cu câțiva ani, eram în formă de la 6:17, plină de energie să încep o nouă zi și să bifez cât mai multe căsuțe din *to-do list*-ul meu de la acel moment. Făceam un duș rapid, îmi trăgeam la repezeală hainele pe mine, și gata. Apropiindu-mă de patruzeci de ani, trebuie să recunosc că e tot mai greu să-mi iau avânt. Las să treacă puțin mai multe minute până ce îmi fac curaj să iau carnetul pus pe noptieră, în care notez programul tuturor, sarcinile obligatorii de făcut, demersurile administrative în curs, proiectele...

E primul lucru pe care îl fac înainte să mă dau jos din pat. Mă uit la ce mă așteaptă, ca să-mi organizez mental ziua. Dacă uit, în scurt timp sunt copleșită. Îmi voi aduce aminte toată viața de noaptea în care am stat să coc trei sute de fursecuri pentru petrecerea de la școala lui Lalie, cu făină în păr, până la 3 dimineața. Și totul pentru că mă oferisem să mă ocup de asta cu câteva săptămâni mai devreme, iar la acea vreme nu eram la fel de organizată – prin toată casa aveam împrăștiate foi pline de liste cu lucruri de făcut –, așa că amănuntul respectiv îmi ieșise complet din cap. Mi-a adus aminte fiică-mea, cu glăsciorul ei melodios, după ce terminasem de luat masa:

— Mami, roamna mi-a lăsat un bilet în ghiozdan mai devreme. E pentru fursecurile pe care trebuie să le aduci mâine. Ia zi, pot să te ajut la gătit?

Probabil că am pălit aproape instantaneu, căci a adăugat imediat:

— Ești bine, mamă? Ai buba la burtică? Ai să romiți? Știi, mai devreme, la cantină, Zoé a romitat fasolea în farfurie. A fost greșos, mirosea urât, ca șosetele bunicului.

Când m-am culcat, după ce am umplut cu fursecuri zeci de cutii de plastic, mi-am jurat că nu voi mai lăsa să se întâmple așa ceva vreodată și că voi nota totul, imediat și pe același suport.

La început, trebuie să recunosc că îmi făcea chiar plăcere. Mă plimbam cu carnetul peste tot; imediat ce mă gândeam la ceva, pac! notam imediat acel lucru și chiar îl includeam într-o planificare. Mă simțeam ca și cum aș fi purtat în fiecare dimineață costumul de *working girl*, deși nu eram așa ceva și mă consideram ultraeficientă, ceea ce îmi dădea o oarecare satisfacție.

Ce-a mai rămas din asta azi? Fără îndoială, nu mare lucru. În ultimul timp, am impresia că am căpătat aversiune față de carnet. Ca și cum ar fi devenit o ghiulea legată de glezna mea,

care parcă îmi sfâșie carnea uneori. Resemnată, îl deschid la pagina zilei de azi.

În program, să îi duc la școală la 7:55 pe Lalie, iar la 8:35 pe Malone. Pe ea, la liceu în clasa a zecea, pe el, la școala primară, în clasa întâi. În două locuri total opuse din oraș, desigur. Altfel, ar fi prea ușor.

Nu trebuie mai ales să uit să-i dau fiică-mii restul banilor pentru excursia școlară în Irlanda. Doamna Isaac, de la administrație, mi-a adus deja aminte o dată. Lalie are avion mâine dimineață devreme, trebuie să verific dacă și-a terminat de făcut valiza și dacă nu a uitat ceva important. Ultima – și de altfel și prima – dată când am lăsat-o să-și facă bagajele singură, a plecat cu o singură pereche de șosete de schimb.

Pentru Malone, azi e zi de excursie cu clasa. Merg să vizitez o rezervație cu păsări, cred. Sau cu țestoase... Păsări, țestoase, ce contează, nu schimbă cu nimic bățalia ce va urma împotriva adoptării animalului respectiv. Nu am optat pentru contracepția definitivă în urmă cu câteva luni doar ca să adaug pe listă o altă ființă vie care trebuie hrănită în fiecare zi, oricum ar fi ea, cu solzi sau cu pene!

Iar când spui excursie cu clasa, spui și picnic care trebuie pregătit. Evident, îmi aduc brusc aminte că dragii și gingașii mei copii – dragi, e sigur, gingași, am o îndoială – au mâncat aseară ultimele felii de pâine care mai rămăseseră prin frigider. Trebuie să dau o fugă la brutărie să mai cumpăr. Dacă nu mă spal pe cap, ar trebui să am timp. Asta e, îmi prind părul în coc și spun că fac o cură de sebum. Se pare că părul gras e la modă.

La ora 11, trebuie să ridic comenzile de la magazin pentru cina de diseară. Stéphane a invitat mai mulți patroni de companii și pe soțiile acestora să ia cina la noi acasă. Vor să facă o asociație, ca să aibă putere mai mare de negociere la achizițiile de

echipamente și consumabile de birou, și să obțină în felul acesta cel mai bun preț. Stéphane s-a implicat total în acest proiect, fără să-i pese de timp.

Nici de al meu...

În fiecare seară, la culcare, îmi povestește ziua lui trepidantă, plină de ședințe, de decizii care trebuie luate și tot felul de neplăceri care vin la pachet. Muncește de vreo cincisprezece ani într-o societate de import-export unde a urcat toate treptele ierarhice până la postul de director pe care îl ocupă azi.

Și nimic de zis, are ce povesti! Astfel încât, când vine acel „Dar tu, ce-ai făcut azi?“, mă simt atât de obosită încât abia pot ține ochii deschiși. Oricum, răspunsurile mele „Am triat cutiile de conserve după data de expirare“ nu se compară cu „Tocmai am semnat un contract de nouă milioane de euro!“. Așa că, de cele mai multe ori, mă limitez la un „A fost bine, nimic special“, iar el se mulțumește cu asta și îmi urează noapte bună. În unele seri, dacă nu e prea obosit, iar eu nu adorm cu cartea deschisă, se întoarce spre mine și îmi bagă mâna pe sub tricou, așteptând un semn de aprobare. Atunci îmi pun cartea deoparte și facem dragoste. E mai puțin pasional ca la începutul relației, dar a rămas la fel de plăcut. Și uneori, chiar pe deplin satisfăcător.

În urmă cu câțiva ani, profitam de momentele de după plăcere ca să vorbim de viitor, de călătorii, de proiecte... Acum, el adoarme, iar eu mă întorc la cartea mea. Când stau să mă gândesc, mă consolez spunându-mi că probabil asta e soarta tuturor cuplurilor căsătorite cu copii. Și că nu poți avea totul.

Când parcurg sarcinile zilei din carnet, îmi spun că ar fi bine, dacă am timp înainte de a mă apuca de gătit, să trec pe la notar. Mi-a trimis un e-mail ieri după-amiază ca să-mi ceară niște documente cu privire la succesiunea mamei. Niște documente pe care i le-am dat deja, pe unele dintre ele de mai multe ori.

Mai trebuie să țin minte că la 17:30 Malone are cursul de water-polo. Dacă Lalie nu e prea prost dispusă, și dacă își termină de făcut bagajul, am s-o rog să-și însoțească fratele. Piscina e la doar zece minute de mers pe jos de casă, dar pentru un adolescent asta este echivalentul a cel puțin o mie de kilometri.

Minutele zboară, curând e 6:35 – nu o să am timp să trec pe la brutărie – și mă chinui să găsesc energia să mă ridic. Am dormit bine, dar tot mă simt foarte obosită în dimineața asta.

Abia atunci privirea mi se oprește asupra datei de azi și înțeleg. E 22 iunie. Azi ar fi împlinit 72 de ani. Mi-e atât de dor de mama, care a plecat în urmă cu șase luni.

Dacă ar mai trăi, ar fi venit acasă să mă vadă și m-ar fi luat la o tură de cumpărături. Adora când era ziua ei de naștere, de care profita cheltuind fără să țină socoteală, oferindu-și tot felul de lucruri pe cât de inutile, pe atât de indispensabile. Am fi mâncat împreună la restaurantul ei preferat și ar fi comandat numai deserturi. Am fi ciocnit șampanie, deși nu-i prea plăcea gustul, doar fiindcă așa e șic.

Eram foarte apropiate, și nu doar pentru că eram singurul ei copil. Nu, țineam una la alta ca niște prietene, dincolo de legătura de sânge. Ea era cea căreia mă confesam, cea care mă susținea, dar care nu-și menaja cuvintele când trebuia. Moartea ei a creat un gol imens, cu atât mai mult cu cât s-a dus fără să dea vreun semn înainte, fără să-mi lase nici cea mai mică șansă să mă pregătesc. Așa e viața, prost făcută: inima se poate hotărî să nu mai bată fără niciun avertisment, în orice moment, deși mai ai ani buni înainte. Așa te trezești într-o dimineață fiica unei mame pline de energie și de proiecte, iar seara te culci orfană.

La început, cuvântul m-a lovit prin violența lui, însă acum e cel care mă definește cel mai bine. După pierderea tatălui meu

în urmă cu aproape zece ani, acum trebuie să fac față pierderii mamei. La nici 40 de ani, nu mai am părinți.

E ora 6:42 când găsesc în sfârșit energia să mă ridic din pat și să mă duc spre baie, cu carnetul tot în mână, ca să fac un duș care, ținând seama de cât e ceasul, nu va fi decât rapid.

Stéphane e gata deja, îmbrăcat în costumul perfect croit, ca în fiecare zi din săptămână. Are vreo zece costume, toate cumpărate de la același magazin. „La ce bun să mergi în altă parte, când ai găsit ce-ți place”, îmi răspunde el de fiecare dată când îl tachinez pe acest subiect. În ultima vreme, am senzația că replica asta e valabilă și pentru mine, ca și cum și eu aș fi un fel de cămașă pe măsura lui.

După mai bine de cincisprezece ani de căsătorie, îl găsesc la fel de seducător. Înalt, tuns periuță, cu ochii verzi, bărbia pătrată, pieptul ferm pe care și-l întreține la sala de sport de două ori pe săptămână. M-am îndrăgostit de el de cum mi-a zâmbit. Chiar și azi, e arma lui de seducție în masă, fără nicio îndoială. Un zâmbet deschis, ca al fiicei noastre, care face să-i apară două gropițe în obraji.

— Bună, scumpa mea, te joci de-a marmota în dimineața asta? mă întreabă el afectuos.

6:42 nu e chiar un orar de marmotă, dar prefer să mă abțin de la orice comentariu.

— Ceva frumos în carnetul tău pe azi?

— De făcut sandviciuri pentru Malone, care are o ieșire cu școala, de făcut cumpărături, să trec pe la notar să-i duc un document pentru cel puțin a mia oară, să verific dacă Lalie nu a uitat să-și pună șosete în bagaj pentru călătoria în Irlanda, să pregătesc masa pentru diseară... Dar tu, ce program ai azi?

— Nimic pasionant, crede-mă! Mai multe ședințe, dintre care unele promit să fie deosebit de plicticoase. Mi-ar plăcea să

fiu în locul tău uneori, îmi spuse el zâmbind, apoi mă sărută și iese din încăpere.

Rămân surprinsă timp de câteva secunde și simt că-mi vin lacrimi în ochi. Mi se întâmplă des în ultima vreme. Ieri, o reclamă la televizor aproape că m-a făcut să plâng. Desigur, se întâmplă tuturor, doar că reclama era pentru tuburi de lipici...

Îmi stropesc fața cu apă rece, nu sunt complet trează. Da, asta trebuie să fie. Imaginea din oglindă nu e neplăcută. Deși sunt trasă la față, mă găsesc mai curând frumoasă. Îmi place culoarea verde a ochilor mei, gura nici prea mică, nici prea mare, părul lung și blond, chiar dacă are nevoie de o îngrijire constantă. Mă bucur să am o piele aproape fără defecte, în ciuda ravagiilor făcute de acnee la vremea ei și a unei cicatrice mici sub bărbie, rezultatul unei frumoase căzături de pe bicicletă când aveam 6 ani. Doar fruntea mi se pare puțin cam mare.

Totuși, în dimineața asta, întorc rapid ochii înainte să mă dezbrac și să intru la duș.

* * *

Este ora 7:15 când mă întorc la bucătărie pentru prima ceașcă de cafea, singura fără îndoială pe care voi reuși s-o beau caldă. Fiica mea stă deja la masă în fața unui bol cu cereale, îmbrăcată, ca de obicei în ultima vreme, cu niște haine de trei ori mai mari decât ea, vorbind însuflețită cu Stéphane. Îi zâmbește, dând la iveală cele două gropițe din obraji moștenite de la tatăl său. M-am bucurat mereu că este apropiată de tatăl ei, dar mă apasă puțin că nu la fel de mult și de mine. De altfel, de cum mă vede, se încruntă – gata cu gropițele – și dintr-odată pare să devină extrem de interesată de fulgii de porumb care plutesc în lapte.

— Trebuie să o șterg, am să întârzii, spune Stéphane, punând ceașca pe masa din bucătărie. Ah, da, am uitat să te întreb,

iubito: ai putea să treci pe la călătorie să-mi iei cămașa albastră? Știu că ți se pare prostesc, dar sunt sigur că e cămașa care îmi aduce noroc. Așa că aș vrea s-o port diseară.

— Dar nu aveam în program să trec pe la călătorie, azi...

— Dacă aș putea să mă ocup personal de asta, știi bine că aș face-o, dar chiar mă așteaptă o zi extrem de încărcată. Te rog...

— Ok, foarte bine, am să trec după notar, înainte să-l iau pe Malone și să-l duc la cursul de polo...

— Mulțumesc! Ce m-aș face fără tine?

Ai purta o altă cămașă și chiar nu ar fi sfârșitul lumii! mă abțin eu să-i răspund, surprinsă de această schimbare de dispoziție. Oare ce-i cu mine în dimineața asta?

Vizibil satisfăcut, Stéphane mă sărută din nou, își sărută fiica pe cap, își ia diplomatul și iese din casă.

— Scumpo, poți merge la brutărie să iei două baghete, după ce termini cerealele? o întreb eu grăbită pe fiica mea. Fratele tău are o excursie cu școala azi și nu mai am cu ce să-i fac sandviciuri.

— De ce eu? vine imediat răspunsul.

— Pentru că mi-ar fi de ajutor. Nu am timp, trebuie să-l trezesc pe fratele tău într-un sfert de oră, să-i pregătesc micul-dejun, având grijă să nu adoarmă la loc cât își pune șosetele în picioare.

— N-ai putut să-ți dai seama de ieri? La urma urmei, e treaba ta, nu? Nu ai altceva de făcut toată ziua.

În ciuda ochelarilor și a bretonului care începe să-i acopere ochii, nu pot să nu observ privirea plină de sfidare pe care mi-o trimite.

De câteva luni, Lalie îmi tot aruncă astfel de măgării, căutând să mă scoată din țâțâni sau să mă rănească, chiar dacă încerc să mă conving de absurditatea unei asemenea ipoteze. În general, încerc să trec peste, punând acest comportament pe seama adolescenței sau a rivalității mamă/fiică, pe care totuși eu nu am cunoscut-o. Dar în dimineața asta, nu reușesc.

— Nu-mi vorbi pe tonul acesta, fetițo! Ce ți-am făcut, Lalie? Poți să-mi spui?

— Ok, nu-i nevoie să țiți la mine, mă duc să-ți cumpăr baghetele. Abia aștept să ajung în Irlanda, măcar scap de tine, mormăia ea ridicându-se, lăsând pe masă castronul gol.

— Ei bine, știi ceva? Și eu abia aștept să scap de răutatea și de proasta ta dispoziție permanentă! i-o întorc fără să mă gândesc, dar imediat îmi regret vorbele.

Fără să spună nimic, dar nu înainte de a-mi arunca o privire întunecată, își apucă geaca de blugi de pe spătarul scaunului, iese din bucătărie și mă face să tresar, trântind ușa.

Cu lacrimi în ochi, pentru a doua oară în mai puțin de o oră, mă îndrept spre camera lui Malone, ca să-l trezesc. E 7:40, până la urmă vom întârzia.

Atmosfera este cu totul alta cu fiul meu, care își încolățește brațele în jurul gâtului meu și își cuibărește capul pe umărul meu, cu pleoapele grele de somn.

— E deja ora să mă scol?

— Da, puiule, ai avut chiar un supliment. Dar va fi grozav azi, ai să vezi păsările, cu toată clasa.

— O să vedem țestoase, mami, mă corectează el căscând să i se rupă fălcile.

Îmi ziceam eu că am înlocuit solzii cu pene...

— E bine și țestoase.

— Am putea adopta una? Știi, prietenul meu, Robin, are un câine, doi peruși, trei iepuri și o grămadă de găini! Oh, am putea avea și găini? O găină e blândă, și am putea mânca omletă tot timpul.

Malone cere un animal de companie de o vreme și mi-aș dori să-i fac o bucurie băiețelului meu, dar rezist gândindu-mă la sarcinile suplimentare pe care le-ar presupune din partea mea.